

In Memoriam zr. Céline Philips

Wie was Céline? Haar eigen antwoord op die vraag is; “een bezige tante die graag anderen helpt”. En zo kennen we haar.

Ze werd geboren in Valkenburg, op 1 januari 1936 en kreeg de naam Truus. Ze was het vijfde kind, in wat later een gezin werd met 8 meisjes en 1 jongen met Truus als middelste. “Toen”, zei ze eens tegen me “keek ik al alle kanten op; hadden mijn moeder of mijn oudere zussen misschien hulp nodig? En ging het wel goed met de kleintjes?” Er was altijd genoeg te doen; haar vader had een slagerij en haar moeder stond dikwijls in de winkel.

Als Truus de mulo af heeft, koopt vader Philips een hotel met 10 kamers in Valkenburg. Hij wilde voor zijn 8 dochters een goede toekomst. Een aantal jaren runt ze het hotel met haar zus Agnes. Drie vakantie seizoenen maken ze het samen de gasten naar de zin. Céline keek met heel veel plezier terug op die tijd.

Met haar oudste zus als Benedictines en haar bekendheid met andere religieuze congregaties om zich heen wist ze zich aangetrokken tot het religieuze leven. Ze maakt kennis met de medische missiezusters als die in Valkenburg komen collecteren en haar moeder haar met de zusters mee op pad stuurt. Ze luisterde enthousiast naar hun verhalen. Als ze daarna op de radio een gesprek hoort met een van de zusters, maakt ze haar keuze en toen ze 23 jaar was sloot ze zich bij onze gemeenschap aan.

Na haar eerste professie ging ze met enkele medezusters naar Hilversum om de verpleegstersopleiding te volgen. Ze vond het heerlijk en heeft tot op hoge leeftijd contact onderhouden met haar groepsgenoten van toen.

In voorbereiding op haar vertrek naar Inongo, Zaïre, studeert ze een jaar verloskunde in Engeland. Daarna woonde en werkte ze 5 jaar in Zaïre en deed soms dingen die haar zelf verbaasde. “Ik moest wel. Er was niemand anders en je kon niet gewoon toekijken hoe een moeder of een kind overleed door problemen bij de bevalling”. Ze noemde deze tijd heftig en intens, “maar ach, ik was jong en kon wel wat hebben”.

Als Céline in 1974 op het punt staat met verlof naar Nederland te gaan gebiedt dictator Mobutu alle buitenlanders het land te verlaten.

Céline bleef daarna in Nederland. Ze maakte deel uit van de gemeenschappen in de Schilderswijk in Den Haag en de Weerdsingel in Utrecht en kreeg

bekendheid door haar werk met jongeren. En ze vergat niemand die ze ooit door haar vakkundige of spontane betrokkenheid had leren kennen.

In die jaren krijgt ze de kans een jaar in Chicago te studeren. Een cursus die je inzicht geeft in het psychisch-spirituele groeiproces van de mens en je leert om anderen in dat proces te begeleiden. Céline vond dat een fijne aanvulling maar “ik houd niet zo van terugkijken op hoe het was, dat ligt mij niet zo.

Wat gebeurd is - is gebeurd.... Ik werk toch liever hier en nu met mijn handen.

Ruim 20 jaar woonde ze, net als een aantal van ons, in een seniorenappartement in Utrecht Overvecht. Overal waar ze heeft gewoond was ze graag gezien om haar onbevangingheid, vrolijkheid en toewijding. Ze kende bijna alle bewoners en veel parochianen van de kerk waarbij ze altijd actief betrokken was. In haar tuintje groeiden en bloeiden de rode en roze rozen weelderig in de zomer. In de winter kocht ze elke week een bosje rozen voor op haar tafel.

Op gevorderde leeftijd haalde ze haar diploma als pedicure waarmee ze velen van ons een groot plezier deed. Maar niet alleen haar medezusters in de buurt, ook zusters en paters in Limburg, waar ze elke maand met haar geliefde en onmisbare auto een paar dagen naartoe ging. Ook de zusters van de Waterstraat en burens in het wooncomplex konden op haar rekenen.

Celine was gelukkig en wilde het liefst dat alle mensen gelukkig waren! Ze stelde zichzelf, haar auto en alles wat ze had ter beschikking van dát ideaal. Het leven was voor haar niet zo gecompliceerd als voor velen van ons; “gewoon doen en niet alsmaar terugkijken”.

Zo'n 3 jaar geleden brak de moeilijke tijd voor haar aan. Ze werd vergeetachtig, raakte haar sleutels, haar geld en de weg kwijt. En ten slotte ook haar auto. De laatste twee jaar heeft Céline mogen doorbrengen in de zorgzame omgeving van de Fraters van Utrecht in De Bilt. We hebben haar verdriet en paniek gezien, maar we hebben haar ook zien stil worden, ontvankelijk en dankbaar voor de liefde en zorg die anderen háár gaven. We hebben haar rust en overgave gezien toen ze het sacrament voor de zieken ontving en naar de familie lachte.

Dankjewel lieve Céline, voor wie je was voor ons en zoveel mensen in de 88 jaar die jou gegeven waren.

Rust nu zacht Céline.